

Dva oceana in jaz vmes

Popotniški dnevnik od Mehike do Egipta

Urša Kačar

19.4. Najdaljša sobota v lajfu

A je to ta lajf, ki sem ga zmeri hotela? A je to ta lajf, o katerem sem sanjala, lajf, ki sem ga bila drugim fovš, ko so hodil okol, js sem pa samo doma sedela?

Drugače ja, to je ta lajf.

To je točno ta lajf, za katerega sem molila, in zdaj ga imam in se samo pritožujem, da me boli hrbet in da sem zmatrana.

Najdaljša sobota v mojem sanjskem lajfu in hkrati prvi dan velike mehiške avanture. Hotela sem začeti pompozno in s fanfarami, hotela sem imet pripravljen govor, al neki, da bi bilo malo bolj svečano.

Tako se mi pa zdeji mudi, ker se bordamo na let v Ciudad de México. Vse sem že zamudila. Sem na tretjem letalu danes in še zmeri je sobota. Tri letala, vsako me je poneslo na drug kontinent, in še vedno je sobota. In še dve uri bova letela in še zmeri bo sobota. Pa še Velika noč je. Prov vse je hkrati. Velika noč in Večna sobota. Zmatrana sem in malo se mi blede, ker ta sobota traja že več kot trideset ur in lihkar sem v Houstonu spila dve pivi na zmedene možgane in jedla zelo pekoče perutničke. Zdaj pa ne vem, a sem samo utrujena, a sem zblojena, a sem pijana.

20.4. Nedelja in najmanjši bazen na svetu

Prespala sva v hotelu na letališču, za kar sem neizmerno hvaležna, ker zadnje kar sem si po dolgi poti želela, je bilo cijazenje čez milijonsko neznano mesto ob dveh ponoči. Soba je smrdela po čikih, razgled je bil na favele in dva betonska bloka, sva se pa naspala, čeprav je celo noč svirala neka muzika, ki spominja na našo govejo, samo z več trobentami in brez sramu pred čustvi.

Ponoči sem malo težko dihala, ampak pomoje sem se samo psihično napsihirala, ker je Ciudad de México na dva tisoč dvesto metrih. Ja, sej je visoko, samo ni zdeji to neka cona smrti na Mount Everestu, lepo te prosim.

Zjutrej sva šla na branč, jst sem naročila mimozo on pa aperol, in tako sva tudi uradno otvorila dopust. Pol sva pa imela neki časa za zapravt in sva šla v park. Samo s parki je tko... Parki so pa res povsod skoraj isti. Park je park. Klopce, železne ograje, par fontan in neki dreves. Sej kaj pa če družga še bit v parku?

Ful je bilo vroče in čist sem bla preveč oblečena, še zmeri se mi je zdelo, da težko diham, zato sem bila kar vesela, ko je bil cajt za flet prevzet. V zelo fini četrti je, taki za hipsterje in priseljence. Kamor tudi spadam. Res mi je smešno, kako eni vihajo nos nad takimi, ki smo radi malo bolj komot ko potujemo. Glej, ti zavoljo Pristine Izkušnje komot spiš na tleh v favelah in si prežgeš usta z Avtentično ulično hrano, ti ne branim. Jaz se pa rada s toplo vodo tuširam, pa da nimam driske cel teden.

Tole začasno domovanje naj bi imelo bazen na strehi, in pol greva midva gor na streho, da počekirava zdej ta bazen, in je tko res, najmanjši bazen na svetu, niti uležti se ne moreš noter. Pomoje so uni bazeni za rojevanje večji. Jst sm si pa prinesla s sabo plavalna očala, da bom kao plavala, a štekaš. Bruke.

Ker od plavanja ni bilo nič, sem začela težiti, da sem lačna, in sva šla na tacose. Tam sem tudi malo težko dihala, ne zaradi višine, ampak zaradi pekočih omakic. Je bilo pa mega dobro! Na poti domov sem pol na ulici kupila in preplačala še en narezan mango, in je bila ura deset zvečer. Branč, park, najmanjši bazen na svetu, tacosi in en mango, pa se dan obrne.

21.4. Ponedeljek in to velikonočni

Po dvanajstih urah sem iz sebe izspala ves ta blesav jetlag. Danes greva na walking tour, zvečer pa na mezcal tasting. Pa vmes še na tacose. Vse, kar me zanima, je hrana. In vajb.

Rada se izgubljam po ulicah in gledam folk. Ogromno je zelenja, sama drevesa so kamorkoli pogledaš, ogromna, ogromna drevesa, njihove krošnje se zajedajo v hiše in njihove korenine žrejo asfalt ter se zapletajo v roje žic, ki visijo od vsepovsod.

Ciudad de México res mal vleče na New York. Kot da sta v daljnem sorodu. Pravokotne ulice, kaotičen promet, vsem se nekam mudi, sam drugače kot v New Yorku.

New York je resen in ambiciozen, New York ima službo produktnega vodje, kupuje si drage majice brez napisov in po meri narejene suknjiče, New York gre na koktejl po službi, a vseeno vstaja ob petih zjutraj, da gre laufat. New York je hladnih barv, je siv in bel in moder, je oster in iz betona in jekla, a vse drugo kot dolgočasen ali pust. New York je lajf, New York je vajb.

In tudi Ciudad de México je lajf in je vajb, le da je pisan, oranžen, zelen, rdeč, vedno malo pijan in zjutraj spi do enajstih. Mogoče je Ciudad de México samo pregoreli New York, ki je spoznal, da so v življenju bolj pomembne stvari od službe.

22.4. Mislim, da je torek in a bo šnopc tudi kdaj fensi

Včeraj me je ugrabil duh mescala.

Ne znam sploh napisat.

Mescal.

Ne, en Z je notr.

Mezcal.

Tako.

Mezcal.

Sem ugotovila, da nikoli še nisem dobrega mezcala pila. Ta mezcal je tak naš šnops, samo da mu je nekdo dober marketing naredil. A bo šnopc tudi kdaj ratal tako fensi? Bomo imeli šnopc tasting, en bo mal zgodovino povedal medtem ko bojo bogati turisti plačal ful keša, da bodo tam srkal nek prehlajen sadjevec.

Samo marketing in ena dobra zgodba manjkata temu našmu šnopcu, pa bi bil lahko mezcal. Če nam je rata pofensiti pivo, pice in burgerje, bomo pa še šnopc, ane.

23.4. Sreda je in jaz ne morem pisat

Moj problem je, da vedno hočem pisat, takrat ko ne morem. Ko sem zunaj, ko hodim po ulici, ko me prevzame vonj novega mesta, ko opazujem poflikan asfalt, razraščajoče se rastline, štante, od katerih se sliši vrišč in vali gost dim, takrat bi jaz pisala. Ne pa potem zvečer, ko pridem domov, končno globoko zadiham in imam čas, da bi vrgla izkušnje iz sebe. Takrat se mi ne da. Takrat ne vem, kaj naj napišem. V središču dogajanja se mi stavki kar sami pletejo po glavi, ne rabim jih prisiliti, takrat samo gledam okoli sebe in se zgodba v moji glavi sama od sebe manifestira, ker pa je nimam kam zapisati, izpuhti v zraku in je nikoli več ni nazaj.

24.4. Četrtek je dan za antropološke sklede

Sem bila v Casa Luis Barragán. To je ena hiša od enga ful slavnega mehiškega arhitekta. Huda bajta, hude barve in ves vajb tega sveta. Pol je sledil pa antropološki muzej, ker sem pač mislila, da moram vsaj v en muzej, če sem že čez pol sveta prišla do Mehike. Fora je še, da je ta mehiški antropološki muzej opevan kot eden boljših na svetu, zato sem si rekla, da to moram it pa res pogledat.

Problem antropoloških muzejev je podoben problemu parkov. Vsi so si podobni. Ker si ljudje nismo tako grozno različni, kot mislimo. V vsaki kulturi imaš neke sklede pa figurce pa orožje, samo malo drugače pobarvano. Sem se kar hitro naveličala in se pobrala najprej na ene fensi koktejle po 300 pesosov, pol pa še na nek ultra avtentičen štant s tacosi za 25 pesosov. Stregli so jih na plastičnih krožnikih, zavitih v plastično vrečko, da jim ni treba krožnikov pomivat, samo vrečko vržejo stran. Bolj pristno od tega pomoje ne gre.

Zdaj sem pa s pivom utaborjena na strehi, zraven našega najmanjšega bazena na svetu. To mi je najboljši del dopusta. Sej vem, da lahko ležim tudi doma, samo ne morem pa doma v Mehiki ležat. A veš. Drugač je. Zrak je drug, filing je drug, vajb je drug.

25.4. Ob petkih razglabljamo o koncu sveta

Včasih se vprašam, a mi je sploh mar za cel svet, a bi se mogla mal nazaj držat pa ne tok potovat, ker svet gre v 3PM, pa pol piješ iz papirnatih slamic, ki se ti sproti razgrajujejo, samo na drugi strani pa trije biljonarji v enem dnevu proizvedejo tok odpadkov in trpljenja kot mi vsi ostali

skupaj v celem lajfu ne, in ne vem kam gre ta stavek, malo sem se izgubila v njem, ampak hotla sem rečt, da sem na nek način obupala nad tem svetom in sem samo tko, glej, jaz se bom imela fajn, pol pa nej gre vse v kurac.

A bi bilo res grozno, če bi šlo vse v kurac? Če vse uničimo? Za naravo me ne skrbi, narava bo v redu, narava se bo pobrala, mi bomo samo same sebe uničil, in to se mi v resnici sploh ne zdi tok slaba opcija.

Ne sej v resnic si ne želim tega, sam mal filozofiram, zato ker imam pet minut cajta. Tle sm v Ciudad de México in se kr neki pametno delam o koncu sveta.

26.4. Sobota in 300 pesosov za en komad med plutjem po UNESCO zaščitenih kanalih

Počas me je začelo dohitevat pomanjkanje spanja. Komi dvakrat vdihnem, pa se dan obrne.

Sem pa končno šla na te njihove piramide. In ja. Tam so bile piramide. Pa en kup kamnov. Sej impresivno. Pač ta fora, sem vesela, da sem s svojimi očmi videla ta dotični kup kamnov, ne bi ga pa šla še enkrat pogledat. O tem plemenu, ki je te piramide zgradilo, se itak nič ne ve, ne kdo so bili niti zakaj so propadl. Tako da je cela zgodba okol izgradnje in obstoja polna izmišljotin in predvidevanj. Jst bi lohk imela potovalni blog, ker znam tko super razlagat te stvari.

Sledil je izlet na jug, gledat neke njihove kanale, ki naj bi bili ostanki jezera, oziroma močvirja, na katerem je zraslo celo mesto. Nekako tako, kot naši mostiščarji. Res se mi zdi Mehika kot en čezoceanski Balkan. Po teh kanalih furajo te neke pisane ladjice, ime je rahlo varljivo, ker sem si predstavljala male romantične čolničke, ampak so kar glomazne. To pridejo cele razširjene familije in majo žurke gor. Glede na to, da so ti kanali UNESCO zaščiteni, sem si obetala neokrnjeno naravo in kristalno čisto vodo, dobila pa nič od tega, plus možnost, da za tristo pesosov plačam mariachije, da mi odšpilajo en komad.

27.4. Nedelja in The Blaze sta me spravila v jok

Ker pajac sem jst, a sem sploh omenila zakaj sem v Mehiki? Nisem ane.

Ker sta danes špilala The Blaze.

Res je bilo lepo. Ful folka, ful vajba, skoz smo plesal. Ko sta Territory zavrtela, so mi solze stopile v oči, pač ta muska, te basi, efekti, pa ves ta folk, taka energija se včasih nardi, da me je res stisnilo pri srcu, en tak filing, nostalgija na neki, kar nisem nikol imela.

Drugi vrhunec dneva je pa bil, ko sva šla v eno morsko restavracijo in bila zavedena, ker so bile cene sumljivo nizke. To je zih una fensi varianta, ko dobiš čist male porcije, sva si rekla, in naročila celega fuka stvari. Potem pa začne kelnar na mizo nosit ogromne zvrhane sklede. Samo gledala sva se in se smejala.

Za pit sem naročila neki po priporočilu kelnarja, neki neki mango je pisal, in dobim en ogroooooomen kozarec poln zmrznjenega manga, vse skupi okrašen z nekimi čudnimi gumijastimi bonboni, pa prekucnjena flaša corone je bila noter. Bizarno za vidt, ampak ful dobro za pit!

Če sta me The Blaze spravila v jok, me je pa ta mango-corona monstrum v smeh.

28.4. Ponedeljek in propina, propina!

Na letališču pijem mali kapučino in čakam let v Tulum. Mal mam že dost tega Ciudadada, vse je daleč stran pa na vsakem koraku te nekdo proba nategnt. Dons sva imela rezerviran prevoz na letališče ob pol devetih, za 75 dolarjev, ameriških, že plačano vnaprej.

Ob sedmih me kliče neznana cifra, predvidevam, da je najin taksist, besno govori špansko, itak da nič ne štekam, on pa itak da ne zna besede anglešk. Res ne mislim, da zdaj bi pa cel svet mogu govorit anglešk, samo če delaš v turizmu, bi se pa lahko vsaj nekih osnov naučil. Nekak sem pol sklepala, da je tip mogoč že tle, se na brzino zrihtava in laufava dol, čist preveč stresa za tako zgodnjo uro, pol naju itak še našel ni, na koncu se nekak ujamemo in štartamo pol ure prezgodí.

Sem pa na poti gledala tisto morje malih hišic, mimo katerih smo se fural in fural in fural in kar ni jih bilo konec, vsaka s svojim zalogovnikom vode na strehi, in se spraševala, zakaj oni živijo tam, jaz se pa tle furam v avtu in pizdim, ker smo pol ure prezgodaj štartal. In zakaj jaz jetsettam v Mehiko in Egipt in potem še v New York in v London čez manj kot en mesec, in se jajcam, ker me folk, ki je v lajfu potegnil velik slabše karte, proba nategnit za 100 pesosov. Mal me je zvilo, priznam. Ampak o takih stvareh nočem preveč razmišljat, ker so to res globoka vprašanja, ki jih ne znam najbolj razparcelirat v možganih in ker mi gre tut blazno noro na živce, kadar kdo gre v eno malo bolj revno državo na dopust in potem pride cel poduhovljen nazaj češ, kakšna revščina je tam, pa kok so vsi ljudje HVALEŽNI. Dej, odjebi.

Revščine v Ciudad de México sicer nism zares vidla od blizu, ker sem svojo razvajeno evropsko belo rit raje nosila po turističnih predelih, mi je pa pogled na tisoče in tisoče favel dal vedt, da je to mesto velikih kontrastov in da sem jst doživela samo eno skrajnost. Tisto gentrificirano.

Je pa vsa empatija in samorefleksija o lastnem privilegiju izpuhtela iz mojega telesa, ko naju tip odloži na letališču in začne žicat za napitnino. V španščini, seveda. Propina, propina. Takrat bi mogla samo rečt no hablo espanol pa it stran. Samo itak da nisem. Dala sem mu par bankovcev, in pol je bil še užaljen in je začel neki težit in okol mahat. Takrat sem ga pa mela dost, revščina gor al pa dol. Tri besede bi se po angleško naučil in ob dogovorjeni uri bi me pobral.

29.4. Torek in Tulum tulum tudum tadam

Tulum. Fak. Kva je pa to? Pač what in the actual fuck je to mesto? Maš glavno ulico, visoki pločniki, fensi stavbe, tam je en reklamni pano, kjer se oglašujejo gor fleti po pol milijona, luksuzni apartmaji, ni da ni, ogromen supermarket, in pol se nameniva da greva jest, najdem

eno restavracijo z dobrimi ocenami, jo dam v navigacijo, zavijeva samo dol iz glavne ulice in se znajdeva čist v drugem svetu.

Cesta je luknjast makadam, ma niti makadam ne, samo steptana zemlja, mimo hiš s pločevinastimi strehami, ki so v resnici samo par skupaj zbitih dil, se sprehaja trop divjih psov, povsod so kupi smeti ter neke plahte in zarjavelo železo.

In sredi tega najdeva najino restavracijo. Kot ena mala oaza sredi puščave. En lokalc jo ma na čez, res je lepo, ne v smislu luksuzno, ampak urejeno. Lastnik prijazen, govori angleško, cene fer. In tam sediva in jeva in pijevo pivo in res je dobra hrana. Mal se bom skremžila, kaj bom zdej napisala, ampak plac res deluje pristno.

Spiva pa v nekem brutalno fensi kompleksu, samo vse je na pol narejeno, pa od tega pol stvari že ne dela. Sej, balkanski bratranci. Smo si kar podobni. Kr zanimiva klientela je tlele. Vsi so oblečeni v belo in bež. Pa sred dneva, v največji vročini, sta prlaufala mimo dva zelo očitna Američana, čist prešvicana, v ujemajočih kratkih hlačkah in teniskah. In pol se je en spravu kar tam vsem na očeh sklece delat. Tak White Lotus vajib, samo še una wowowowowo muska bi mogla bit.

30.4. Sreda je moj najljubši dan v tednu

Dan uresničenih sanj in prelepih stvari.

Morske krave sem vidla. Morske krave sem vidla!

Morske krave so moje najljubše živali. In če sem že prepotovala pol sveta, da sem se naključno znajdla v istem becirku kot morske krave, sem jih seveda mogla it obiskat! V en čudovit zaliv, poln mangrov smo šli, midva in vodič, in videli dve morski kravi. Enkrat ful od blizu, pa pol še dvakrat mal bolj od daleč.

Res so lepe. Prelepe! Take okrogle, pa lepe zaobljene repe imajo, pa res so graciozne in čisto počasi migajo, ampak se pa kar hitro premikajo. Nikamor se jim ne mudi. Tok so lepe in tok sem vesela, da sem jih vidla.

Lebdela sem tam v vodi v tistem prelepem zalivu, gledala morsko kravo, morska krava me je gledala nazaj, in pomislila sem, kako so vse moje odločitve v življenju, dobre in malo manj dobre, pripeljale do tega, da sem zdaj tukaj in gledam to morsko kravo.

Pol sem se pa zjokala. Itak. Jst sm softič, največji.

Pa to sploh še ni vse! V cenotah sem bila! Nadzemeljsko lepo. Čista voda, prekrasna narava, pa uni stalaktiti in stalagmiti v podzemnih jamah, res magično. En cenote je bil poln lokvanjev in prisežem, ko sem se potopila in pogledala pod vodo, je bil to en lepših prizorov, kar sem jih vidla v lajfu. Nisem sposobna sploh opisat te lepote. Kristalno čisti vodi sončna svetloba daje nerealno, že kar kičasto živo modro barvo, ki zbledi le tik nad gladino, na kateri plavajo lokvanji.

Iz tal se dvigujejo mehurčki kisika, majhni delčki zemlje in kamenčkov, ki lebdiijo v vodi, pa se tako lesketajo, da izgledajo kot bleščice. Iz dna poganjajo živo zelene rastline in se dvigujejo proti gladini, vse skupaj izgleda kot nek izmišljen, pravljichen svet, kot narisani, vzela sem si čas in gledala in gledala in razmišljala, kako si moram ta prizor vžgat v mrežnico in si ga zapomnit do konca življenja.

1.5. Četrtek in očitno imam rada Piña Colado

Adios Mehika! Dvomim, da se kmalu vrnem! Pa zdrava ostani.

Na letalu sem, nekaj tisoč metrov nad morjem, med Jukatanom in USA. Malo sem dremala, dokler me ni zbudil sunek turbulence. Ne morem verjet, da je že maj. Kako? Od kdaj? In tudi ne morem verjet, da je že pol dopusta mimo. Cela Mehika je mimo, prišla in odšla. Oziroma jaz sem prišla in odšla, Mehika je ostala, medtem ko sem jaz na poti, da pridem in odidem iz Egipta.

Začelo se je torej koledarsko dvodnevno potovanje iz Mehike v Egipt. Štart: četrtek zjutraj. Cilj: petek zvečer. Ja vem da je tudi časovni pas vmes, ki ti odžre sedem ur, pa vseeno.

Včeraj sva potem imela še skuter, da sva se lahko do plaže odfurala. Najprej sva sicer šla skoraj v graben, potem sva pa nekako ujela ravnotežje. Sva imela vsak svojo čelado pa eno fejk denarnico, če bi bilo treba policaje podkupit.

Na plaži sem pila eno res dobro Piña Colado. Sem si rekla, da če sem na plaži v Tulumu, pol pa morm spit eno Piña Colado, čeprav kao ne maram Piña Colade. Ampak mislim, da je bila ista fora kot z mezcalom- do zdaj še nikoli nisem pila dobre Piña Colade! Pa bosa sem hodila po mivki, kar znanstveno dokazano odpravlja vse tegobe in težave. Se mi zdi, da mi je kar možgane zresetiralo in da sem zdaj pripravljena na drugo etapo dopusta.

2.5. Petek in čarter v Egipt

Ne vem točno, kdaj se je prvi maj prevesil v drugega, menjavo dneva sem izgubila nekje med časovnim zamikom, tremi avijoni, šest urnim čakanjem na letališču in plastičnim kozarcem rdečega vina. Že več kot trideset ur sva na poti, trenutno na zadnjem letu, čarter v Egipt. Grem se potapljat in pazit, kaj jem, ker baje si vedno en na soncu prežgan košček sira stran od enotedenske zastrupitve.

Avijon si deliva s starimi nemškimi pari, ki so prišli vsak s štirimi kufri, kot da se selijo v Marsa Alam. Po dolgem času sedim pri oknu. Ponavadi si izberem sedež pri ... kako se reče temu pri nas? Pač sedež pri prehodu. Aisle seat. Je najboljši za na skret hodit. Samo tokrat nisem mogla izbirat, pa sem pristala pri oknu. Noč je, letimo nad mestom, avtomobili, mestne luči in stolpnice pod nami so samo majhne bele pike, ki izgledajo kot zvezdno nebo.

Razmišljam, kako hitro se na nekaj navadiš. Ko sem pri sedemnajstih prvič letela, sem celo pot gledala skozi okno in občudovala oblake. To se je še nekajkrat ponovilo, kaj kmalu pa me čudoviti oblaki, ki izgledajo kot stepena smetana in se zdijo tako gosti, da bi lahko hodil po njih,

niso več zanimali. Presedla sem se na sedež pri hodniku, kjer ponavadi zadremam še preden vzletimo in ne občudujem več sveta več tisoč metrov pod sabo.

Mogoče je to naš problem. Da nehamo občudovat.

3.5. Vse je okej to soboto

Prespala sem večino dneva. Hotel je okej. Postelja okej, bazeni okej, koralnega grebena še nisem uspela preverit. Hrana je okej, koktejli malo švoh.

Potovala sem iz Mehike v Egipt, ustvarila več ogljikovega dioksida kot moja starša v celem lajfu, zdej sem v all inclusive hotelu in se pritožujem, da je margarita presladka. Ljudje smo včasih take male pizde. Hitro pozabiš, kakšne privilegije imaš, kako dobro živiš in kako dobro se imaš. Ko imaš enkrat urejeno finančno stanje, ko maš nekje za živeti, ko si zdrav, bo pa v negroniju preveč camparija.

No sam tle niti negronija nimajo. A štekaš? Nezaslišano.

4.5. Nedelja in plastične vrečke ne vejo, da so na zaščitenem območju

Sva šla na en izi izlet, da nisva res skoz samo v hotelu. Najprej smo šli na neko zaščiten območje, kjer je bilo ful mangrov. Pa plastične vrečke so plavale po vodi, seveda. Plastičnim vrečkam ni noben povedal, da so na zaščitenem območju, in da tle ne smejo bit.

Tam nam rečejo naj mal brodimo po vodi in smo brodili po vodi. In to je bilo večinoma to. Sej zelo lepo, ampak še najbl zanimiva stvar sta bla pa ena ženska pa tip, k sta se skoz fotkala, v vodi, iz vode, do kolen v vodi, skupi, vsak posebi, v soncu, v senci, levo od mangrove, desno od mangrove, pa dej še eno tako da laufam po plaži.

Zraven je bil pa en beduinski šotor, kjer sem pila kavo za pet dolarjev in se spraševala, a bi bla kej manj slabe volje, če bi lohk vsak dan hodila po mivki in poslušala morje.

Sam problem je, da kamorkoli grem, vzamem sebe zraven, in pol se zaciklam tam, kot sem včeraj razlagala. Da so koktejli presladki.

5.5. Ponedeljek in hotel na koralnem grebenu

Končno sem se potapljala na koralnem grebenu! Čudovit je!

Precej večji, kot sem pričakovala, pa malo je grenkosladka izkušnja, ker se vidi, da počasi umira. Itak vsi tacajo po njem, pa noben nič ne pazi. Hotel se je direkt na koralni greben nabil, da sploh ne moreš it na hotelski plaži v morje, ker bi direkt na korale nagazil. Moraš it okol, dol do sosednje plaže, pa potem nazaj plavat.

Kdo je to dovolil zgradit tudi ne vem.

6.5. Torek in pet čamcev v lovu na enga dugonga

Dugonga sem vidla! In čist zraven njega sem plavala!

Končno so se obrestovali moji plavalni treningi. Drugače je bil cel izlet totalno bizaren. Eno uro smo se fural v enem gumenjaku. Nisem čist štekala kaj se dogaja, ker itak niso nič povedal, pol pa vidimo končno enega dugonga in ajmo vsi v vodo.

Vsi mi, pol se pa kar naenkrat prikaže še pet čamcev. Očitno so se poklical med sabo, ker smo vsi lovili tega enega dugonga.

To je bila masa folka, kot da smo na triatlonu, dobila sem ene par resnih brc, folk grebe, opleta, vsak s svojim go projem in telefonom v plastični vrečki, da bo zdej tega dugonga posnel. Res noro. Dugong pride na vsake toliko na gladino po zrak in ga imaš šanso od blizu videt. In takrat sem se zagnala in valda prehitela cel trop turistov, ter sama plavala z dugongom, dokler me ni ujela čreda s svojimi go proji.

Mi je bilo pa prov malo žal za tega dugonga. Tko kot za koralni greben. Prov res bomo vse sfukal. Vem, vem, Tudi Jaz Sem Turist in Tako Del Problema.

Tle so mel valda zraven enga "profesionalnega" fotografa, ki je bil v resnic sam en lokaln mulc v neoprenu. Mi je na koncu probal prodat zmontiran video pa fotke za stopetdeset dolarjev. Sem rekla, da bi samo eno fotko mene z dugongom, ne rabim zdej celega dvanajstminutnega videa pa dvesto fotk, ampak se ni dal.

Tako da zdaj nimam dokaza, da sem plavala z dugongom.
Pa tudi ne, da sem morske krave videla.

Ampak rajš to, kot da bi jih gledala samo čez objektiv enega prehlajenega go proja.

7.5. Sreda in ne znam nič delat

Mehika pa Egipt sta si v nekih stvareh mal podobna. Lepo morje, morske krave in dugongi, ki so v bistvu bratranci. Pa oboji imajo piramide pa skoz žicajo za napitnino.

Že en teden nisem obula štumfov in to je ta vajb, ki bi si ga na splošno želela v lajfu. Ful je vse boljš, če si lahko bos. Se mi je pa mal težko sprostit. Ne znam nič delat. Kar skoz mislim, da bi mogla ta nič delat na malo bolj produktiven način.

Zdaj pa ležim na bazenu
In oči me bolijo
Ker je vse tako belo

Bele ploščice
Bele stavbe

Beli ležalniki

Vse je belo
in vse se blešči

Bele ograje
Bele marele
Bele brisače

In pol še en kup belih ljudi

Zakaj sem to v obliki pesmi napisala? Lej, ne vem.

8.5. V četrtek sem srečala hobotnico

Sva šla še na drugo stran zaliva snorklat. Tam je še lepši greben, bolj živ, ker manj folka taca po njem. Velik več je tudi rib, pa dve želvici sva srečala in hobotnico. Tega se nikoli ne bom naveličala. Gledat korale in ribice. Malo sem upala, da naletiva še na kakšnega dugonga, samo pol je tok postajal vedno močnejši, mimo plavajoče ribe pa vedno večje, in sva se raje obrnila in šla nazaj.

9.5. Petek in zadnji dan

Zadnji dan se je začel približno tako kot prvi, prvo polovico sem ga prespala.

Ne vem a sta kriva vročina in sonce, da me prov prežame ena taka otopelost. A je fora, da sem se šele zdej končno dovolj sprostila, da sta popustila kortizol in adrenalin in je prišla na plano neka tisočletna utrujenost, ki se drugače skriva pod vso mojo nervozo.

Mal se mi ne da več. Ne pisat, ne tle bit. Domov bi šla.

10.5. Sobota in vse je isto, samo drugač

Trikrat se obrneš, pa je treba nazaj na šiht. To mi je tak največji mindfuck potovanj. Prideš domov in je vse isto. Ti si pa čist drug. In življenje gre dalje.

A bi šla še kdaj v Mehiko? Mogoče po Jukatanu, ker je narava res lepa, drugač pa tut če ne. Kaj pa Egipt? Lej koralni greben sem vidla, unega ubogega dugonga k ga zasleduje cela čreda slabih plavalcev pa tudi. Glede morja mi je pa vseen bolj všeč Hrvaška. Tut Hrvati so mi bolj všeč, ker so vsaj nadrkani, tako da pol točno veš pri čem si.

A sem se kaj naučila?

A sem zdaj boljši človek?

Vprašljivo.

Kopalnica je polna umazanih cunj. Čez tri tedne že pičim obiskat London in New York. Nikol ni dost časa in vedno se mi nekam mudi. Lajf je prov en tak kup zmešanih štren, vse je prepleteno, vse je zmešano in že cel lajf se trudim to odplest in razvrstit po barvi, velikosti in namembnosti, pa vsakič znova mi ne uspe.

Mogoč pa ni fora, da ta kaos spremeniš v red.

Mogoče je pa fora, da se naučiš plavat v njem.

Pa dobr no kva zdej to kr neke bedarije pišeš, od kje zdej ta neki kvazi filozofija, dej nehi no, bod resna. Kakšno plavanje v kaosu, posluš se kakšne maš. Pejt raj cune oprat.

Torej, jst sm nazaj. Jutri grem plavat.

Pojutrišnjem na šiht. In pol bo spet vse isto kot je bilo, samo vse drugač.